

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 K 081053 15 Kž
Brčko, 30.09.2015. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Dragane Tešić, kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.M., zv. „A.“ iz B. zbog krivičnog djela Nasilje u porodici iz člana 218. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 33/13), odlučujući o žalbi branioca optuženog, S.K., advokata iz B., podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 081053 14 K od 22.01.2015. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 30.09.2015. godine u prisustvu optuženog A.M. i branioca optuženog S.K., a u odsutnosti tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog A.M. zv. „A.“ i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 081053 14 K od 22.01.2015. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 081053 14 K od 22.01.2015. godine, optuženi A.M., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 218. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa mu je sud na osnovu iste zakonske odredbe, te primjenom članova 60., 61. i 62. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, izrekao uslovnu osudu, kojom mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca, koja se neće izvršiti ukoliko u roku od 1 (jedne) godine ne počinu novo krivično djelo.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 34/13 i 27/14) optuženi je obavezan da plati paušal za rad suda u iznosu od 200,00 KM u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećena M.M. je sa imovinskopravnim zahtjevom za naknadu štete u cjelosti upućena na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbu je podnijela branilac optuženog A.M., advokat S.K. (u daljem tekstu branilac optuženog) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 297. stav 1. tačka h., i. i k. i stav 2) ZKP BD BiH i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299.) ZKP BD BiH. Na kraju žalbe branilac je predložila da ovaj sud žalbu uvaži kao osnovanu i ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje pretresa i optuženog oslobodi od optužbe ili vrati predmet prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje ili da preinači pobijanu presudu i optuženog oslobodi od optužbe.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) podnijelo je odgovor na žalbu branioca optuženog, u kojem smatra da su žalbeni navodi neosnovani i predložilo da ovaj sud žalbu branioca optuženog odbije kao neosnovanu i pobijanu presudu potvrdi u cijelosti.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 30.09.2015. godine, branilac optuženog je izjavila da ostaje kod navoda i prijedloga iz žalbe.

Optuženi A.M. se pridružio navodima branioca.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz sledećih razloga:

Žalba branioca optuženog je neosnovana.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1 tačka h., i. i k. i stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da je pogrešno utvrdio činjenično stanje. U pogledu istaknutih žalbenih prigovora izostala je uvjerljiva argumentacija koja bi dovela u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke u smislu istaknutih žalbenih prigovora.

Nije branilac u pravu kada tvrdi da prvostepeni sud nije riješio predmet optužbe, jer je iz činjeničnog opisa izostavio dio teksta „U vremenskom periodu od 2002. pa sve do početka marta mjeseca“. Tačno je da je prvostepeni sud iz činjeničnog opisa potvrđene optužnice izostavio navedeni dio teksta, međutim, na takav način predmet optužbe nije ostao neriješen, niti je prvostepeni sud na takav način povrijedio objektivni identitet optužnice, kako se žalbom branioca neosnovano prigovara. I ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pri tome pravilno postupio, jer je činjenični opis iz optužnice prilagodio utvrđenom činjeničnom stanju do kojeg je došao nakon što su izvedeni svi predloženi dokazi, a o čemu prvostepeni sud govori na strani četvrtoj odluke i daje odgovor na pitanje zašto je postupio na navedeni način. Budući da je prvostepeni sud činjenični opis prilagodio utvrđenom činjeničnom stanju izostavljajući navedeni dio teksta iz potvrđene optužnice, nije ni bilo osnova da se donese presuda kojom se optužba odbija na osnovu člana 283. stav 1. tačka e. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta

Bosne i Hercegovine, jer radnje nisu obuhvaćene zastarom na koju se branilac u žalbi poziva. Na navedeni način sud je pravilno postupio, jer u činjeničnom opisu nije mogao ostati naveden vremenski period, kao period izvršenja krivičnog djela, jer ni jedan od provedenih dokaza ne ukazuje na radnje iz tog perioda, nego su svi dokazi koji su provedeni upravo ukazivali da je optuženi radnje izvršenja krivičnog djela preduzeo u 2014. godini, odnosno u vrijeme i na način kako je to opisano u izreci pobijane odluke. Takođe, nije bilo osnova ni da se donese presuda kojom se optuženi oslobađa na osnovu člana 284. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da djelo koje se optuženom stavlja na teret nije krivično djelo, kako branilac neargumentovano ističe pozivajući se na odredbe Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 2003. godine. Obzirom da su u činjeničnom opisu u izreci odluke opisane radnje iz perioda 2014. godine, za koje je tokom dokaznog postupka na nesumnjiv način utvrđeno da su počinjene od strane optuženog i da je sud pravilno utvrdio činjenično stanje na istom je zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog, te mu za navedeno izrekao sankciju kao u izreci odluke, sud ne vidi razloge na pozivanje na Krivični zakon Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz 2003. godine.

Nema mjesta žalbenom prigovoru branioca da je prvostepeni sud prekoračio optužbu. Intervencija prvostepenog suda u pogledu činjeničnog supstrata iz potvrđene optužnice, na način izostavljanja dijela teksta, te prilagođavanje činjeničnog stanja utvrđenju do kojeg se došlo nakon provedenih dokaza, prvostepeni sud nije prekoračio optužbu kako se neargumentovano u žalbi tvrdi. Navedeno postupanje suda je bilo nužno, jer su na takvo postupanje suda obavezivali dokazi i utvrđene relevantne činjenice do kojih se došlo tokom dokaznog postupka koji nisu tretirali period 2002. godine, pa je postupanje suda na navedeni način bilo nužno budući da tužilac i nakon provedenog dokaznog postupka nije u pogledu činjeničnog stanja osjetio za potrebnim da mijenja bilo šta u činjeničnom opisu. Postupanjem prvostepenog suda na navedeni način nije optužba prekoračena, niti takvo postupanje ima za posledicu bitnu povredu odredaba Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na koju se neosnovano od strane branioca ukazuje.

Prvostepeni sud je, po ocjeni ovog suda, svoju odluku zasnovao na činjenicama i dokazima koji su izneseni na glavnom pretresu i ukazivali da se događaj desio kako je to i opisano u izreci pobijane presude, na taj način postupajući u skladu sa članom 281. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Navedena presuda se odnosi na djelo koje je predmet optužbe, precizirane na glavnom pretresu, na koji način je postupio prvostepeni sud, pa se na argumentovan način ne može tvrditi da je optužba prekoračena i da je počinjena bitna povreda Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Prvostepeni sud nije optuženog oglasio krivim za neke radnje koje nisu sadržane u potvrđenoj optužnici, i da bi se eventualno moglo govoriti da je prvostepeni sud prekoračio optužnicu, pa prigovor branioca u tom pogledu od strane ovog suda nije mogao biti ni prihvaćen kao argumentovan.

Ovaj sud smatra da izreka presude nije nerazumljiva, kako se žalbom tvrdi. Prvostepeni sud je ukazao na sve provedene dokaze koji su izvedeni kako na prijedlog tužioca, tako i na prijedlog odbrane, izvršio ocjenu istih, te došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao uvjerenje da je optuženi počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane odluke, a o čemu govori na strani trećoj presude. Takođe, prvostepeni sud je ukazao kojim svjedocima je poklonio vjeru, a kojim svjedocima je uskratio povjerenje, kao i razloge kojima se rukovodio prilikom ocjene

dokaza, te naveo koje odlučne i pravno relevantne činjenice su utvrđene na osnovu provedenih, a prihvaćenih dokaza. Obrazloženje sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama, tako da je obrazloženje odluke u skladu sa njenom izrekom, jer je kroz obrazloženje dat odgovor na osnovu čega je prvostepeni sud došao do zaključka u pogledu krivice optuženog. Ne može se prihvatiti prigovor branioca da prvostepeni sud nije izvršio adekvatno ocjenu provedenih dokaza. Iz obrazloženja odluke upravo proizilazi suprotan zaključak, to jest da je prvostepeni sud svaki dokaz cijenio pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene došao do zaključka u pogledu krivice optuženog, postupajući na taj način u skladu sa odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Sud je dao razloge, između ostalog i zašto je prihvatio iskaz oštećene, pa ovaj sud ne vidi razloga da branilac i u tom pogledu prigovara. Na strani trećoj, zadnji pasus i na strani četvrtoj, prvi pasus odluke, sud navodi da je prihvatio iskaz svjedoka oštećene M.M., jer je njen iskaz potvrđen kroz iskaze drugih svjedoka, te dovodeći u vezu sa materijalnom dokumentacijom i nalazom koji su dali vještaci P.G. i D.O..

Na osnovu provedenih dokaza, prvostepeni sud je utvrdio i vrijeme i mjesto izvršenja krivičnog djela, odnosno preduzete radnje od strane optuženog i posledice istih i pravilno zaključio da je optuženi navedeno krivično djelo počinio upravo u vrijeme i na način kako je to navedeno u izreci presude. Pri tome nije počinio propuste koji bi davali povoda za prigovor protivrječnosti izreke njenim razlozima. Što se tiče dana nanošenja povreda oštećenoj, te konstatacije koju je iznio dr D.L. u svom nalazu, isti je konstatovao da je navedene povrede pacijent zadobila prije osam dana, znači da je period nanošenja povrede unesen onaj datum za koji je svjedok izjavila, a ne da je pregledom to ljekar utvrdio, pa da se eventualno ti datumi nanošenja povrede razlikuju, kako branilac to žalbom želi prikazati. Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud dao dovoljno razloga o odlučnim činjenicama, kao i na osnovu kojih su iste utvrđene. Takođe, dao je razloge zašto je izvršio djelimično preciziranje činjeničnog opisa prilagođavajući isti činjeničnom utvrđenju do kojeg se došlo na osnovu provedenih dokaza i o tome govori na strani četvrtoj odluke, a o čemu je već bilo govora u prednjem dijelu obrazloženja ove odluke.

Za razliku od branioca, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud izvršio pravilnu i savjesnu ocjenu provedenih dokaza, upravo na način propisan odredbom člana 218. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa je na osnovu tako pravilne ocjene dokaza i pravilno utvrdio činjenično stanje opisano u izreci odluke. Prvostepeni sud je raspolagao sa dovoljno pouzdanih dokaza, na osnovu kojih je došao do zaključka u pogledu krivice optuženog. U cilju osporavanja činjeničnog utvrđenja do kojeg je došao prvostepeni sud, branilac se u najvećem dijelu žalbe bavi analizom iskaza svjedoka saslušanih na prijedlog tužioca, tvrdeći da su iskazi protivrječni, naročito sa iskazom oštećene, te da se na osnovu toga moglo zaključiti da nema dokaza da je optuženi počinio navedeno krivično djelo, te da nije mogao pokloniti vjeru oštećenoj. Kao što je već navedeno u prednjem dijelu ove odluke, prvostepeni sud je nakon ocjene provedenih dokaza, ukazao kojim svjedocima je poklonio vjeru, a kojim je uskratio povjerenje. Što se tiče određenih razlika uočenih u iskazu oštećene i svjedoka saslušanih na prijedlog tužioca, u odnosu na ono što su izjavili na glavnom pretresu, ovaj sud smatra da se radi o neznatnim razlikama koje ne daju osnova da se dovede u pitanje kredibilitet i istinitost onoga o čemu su svjedoci govorili.

Naročiti prigovori su isticali u pogledu iskaza oštećene M.M., mada iznesena argumentacija u pogledu kredibiliteta navedenog svjedoka nije dovela u pitanje

pouzdanost onih informacija do kojih je došao prvostepeni sud na osnovu iskaza svjedoka M.M.. Ni kroz nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke dr Z.C. u pogledu povreda oštećene nije dovedena u pitanje pouzdanost onoga o čemu je oštećena svjedočila. Treba istaći da su i od strane navedenog vještaka konstatovane navedene povrede, s tim što su kod vještaka ostale izvjesne dileme u pogledu načina nastanka istih. Vještak se, kao što proizilazi iz nalaza koji je dao, u stvari bavio nalazom od 06.02.2014. godine sačinjen u Hirurškoj ambulanti u Brčkom u pogledu zadobijenih povreda oštećene. Da je oštećena imala navedene prilike povrede po tijelu, pored toga što je iste konstatovao u svom nalazu i mišljenju dr D.L., istu činjenicu su potvrdili pored oštećene i svjedoci I.H., E.H., kao i D.S., čije iskaze je prvostepeni sud s razlogom prihvatio.

Na prijedlog odbrane tokom dokaznog postupka su, između ostalog, saslušani vještaci psiholog D.O. i neuropsihijatar P.G., na čiji nalaz takođe branilac u žalbi podsjeća. Navedeni vještaci su, između ostalog, naveli da nisu našli da je M.M. lagala povodom događaja i okolnostima života. Vještaci nisu utvrdili ni postojanje određenih skala koje bi izražavale laganje, niti neka značajnija odstupanja, pa se da zaključiti, a kako je pravilno zaključio i prvostepeni sud, da je navedeni svjedok istinu govorila o onim okolnostima na koje je i svjedočila. Takođe, vještaci su zaključili da ista nije zavisna od alkohola i drugih supstanci, mada se žalbom i određenim dokazima željelo ukazati i na to da je navedeni svjedok sklona uživanju alkohola, opet u namjeri diskreditacije oštećene. Navedena dva vještaka su saslušana na prijedlog odbrane sa zadatkom da izvrše analizu ličnosti oštećene M.M.. Iako su navedeni vještaci došli do zaključka da svjedok M.M. nije lagala o navedenom događaju, branilac najvećim dijelom žalbe osporava istinitost svjedočenja oštećene, pa na takav način žalba zapada u izvjesnu protivječnost na način da se branilac poziva na iskaz vještaka saslušanih na prijedlog odbrane, ali se pokušava dovesti u pitanje kredibilitet svjedoka iako su navedeni vještaci konstatovali da oštećena nije lagala o navedenom događaju.

I u pogledu onoga o čemu su svjedočili svjedoci koji su saslušani na prijedlog odbrane, prvostepeni sud je iznio svoj stav, pa naveo da su njihovi iskazi nesaglasni sa iskazima oštećene i dokazima kojima je utvrđeno da je ista zadobila navedene povrede. Navedenu konstataciju prvostepenog suda u potpunosti prihvata i ovaj sud. Sud podsjeća da svjedoci A.O. i R.T. nisu ni svjedočili na okolnosti konkretnog događaja jer nisu bili ni prisutni navedene prilike. Ovaj sud podsjeća na navedeno iz razloga što branilac i iskaz ova dva svjedoka cijeni na način da je i kroz njihovo svjedočenje doveden u pitanje kredibilitet svjedoka oštećene, mada o konkretnom događaju svjedoci nisu ni imali saznanja.

Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno utvrdio činjenično stanje, te da je na isto pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine nalazeći da su u radnjama optuženog ostvarena obilježja bića krivičnog djela Nasilje u porodici iz člana 218. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Prvostepeni sud nije počinio ni povrede Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na koje se takođe neosnovano žalbom ukazivalo, jer odluka sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama, o čemu je prvostepeni sud u dovoljnoj mjeri vodio računa, a što nije ostavilo prostora za argumentovan žalbeni prigovor bitne

povrede Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na koje se žalbom ukazivalo.

Nije bilo uslova za primjenu instituta *in dubio pro reo* iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na čemu se takođe insistira u žalbi od strane branioca. Kod prvostepenog suda, a što proizilazi iz izreke i obrazloženja pobijane odluke, nije ni postojala sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela ili od kojih zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, pa da bi sud presudom u takvoj situaciji riješio na način koji je povoljniji za optuženog. Budući da je prvostepeni sud sa sigurnošću utvrdio sve pravno relevantne činjenice na kojima je zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog u takvoj situaciji nije ni bilo uslova za primjenu instituta *in dubio pro reo*, na šta se žalbom branioca takođe plediralo.

Na kraju, preispitujući odluku i o izrečenoj sankciji, uvažavajući prošireno dejstvo žalbe iz člana 308. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ovaj sud je zaključio da je prvostepeni sud i u tom pogledu pravilno odlučio.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne koju će izreći optuženom, prvostepeni sud je u smislu člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravila za odmjeravanje kazne), vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (otežavajuće i olakšavajuće okolnosti). Tako se cijeneći sve olakšavajuće okolnosti, uz odsustvo otežavajućih okolnosti, opredijelio za uslovnu osudu kao mjeru upozorenja, nalazeći da će se istom u dovoljnoj mjeri uticati na optuženog da ubuduće ne čini krivična djela. I ovaj sud je uvjerenja da će se izrečenom uslovnom osudom, kao mjerom upozorenja uz prijetnju kaznom, ostvariti svrha krivičnopravnih sankcija. U konkretnom slučaju izvršenje kazne nije prijeko potrebno radi krivičnopravne zaštite, imajući u vidu da se radi o licu koje nije sklono vršenju krivičnih djela i da do sada nije osuđivan.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom, ovaj sud je, na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu branioca optuženog odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić